

Tào Tặc

Chương 733 : Chương 731: Sau cơn mưa trời lại sáng

Tuy rằng Lỗ Túc chết trận nhưng lại tạo cho Tôn Quyền tranh thủ được thời gian nghỉ ngơi.

Tôn Quyền cưỡng ép chiêu mộ binh Sơn Việt được hơn vạn người, dựa vào lợi thế quê nhà đã quyết trận tử chiến với Tào Chương.

Tháng năm, Tào Chương đích thân dẫn đại quân chinh phạt Dư Diêu.

Trận chiến Giang Đông nhìn đã gần như bước vào giai đoạn chót.

Nào ngờ Gia Cát Cẩn lại thiết kế phục kích, Tào Chương bị trúng tên độc, suýt bị chết.

May mắn có thần y Hoa Đà theo quân đã cứu được tính mạng của Tào Chương. Chỉ có điều kể từ đó, Tào Chương đã không còn sức để tiếp tục thân chinh nên đã lui về Kiến Khang đốc chiến.

Không thể không nói so sánh với Tây Xuyên, người Ngô tính mãnh liệt hơn.

Đám người Trình Phổ, Hoàng Cái ở Tiền Đường huyết chiến nửa năm với quân Tào mãi cho đến tháng giêng năm Thái Bình thứ tư, thành trì mới bị công phá.

Hai vị lão tướng chết trận tại Tiền Đường.

Tào Chương sai người thuyết phục Tôn Quyền đầu hàng, lại bị Tôn Quyền cự tuyệt.

Y tập kết đội binh mã cuối cùng tiếp tục đọ sức với quân Tào. Tháng năm năm Thái Bình thứ tư, Lục Tốn phá được Giao Chỉ, Thái Thú Giao Chỉ Lục Tích giao binh mã lại cho Lục Tốn, bản thân từ Giao Châu phát động công kích Dư Hàng.

Tháng mười năm Thái Bình thứ tư, Dư Hàng bị công phá.

Lúc Tôn Quyền bị phá thành đã chém giết vợ con, rồi sau đó phóng hỏa đốt cháy hành cung, tự sát trong đám cháy.

Vốn tưởng rằng đây chính là một trận chiến thuận lợi.

Tào Chương tập kết vô số binh mã, hao phí tiền của, gần như đem toàn bộ số tiền mà Tào Tháo khi còn sống đã tích góp ném vào trận chiến Giang Đông, không ai ngờ trận đại chiến này kéo dài liên tục suốt ba năm.

Tào Chương thắng lợi!

Nhưng là thắng thảm...

Mà lúc này Tào Bằng đã phá được A Ba Khảm, chiếm lĩnh Kiên Côn.

Hắc Long Kỳ Tào Ngụy tung bay trong cảnh nội Cát Nhĩ Cát Tư Thản. Ở trước mặt hẳn, chỉ còn lại một Đỉnh Linh...

Giữa mùa thu năm Thái Bình thứ sáu.

Đại quân Tào Ngụy công chiếm Bắc Hải, cũng chính là Bối Gia Nhĩ Hồ đời sau.

Âm Mã Bắc Hải, tâm trạng Tào Bằng vô cùng vui sướng, sư hổ thú phi nhanh bên Bắc Hải, liên tục hí vang.

Nơi này hiện giờ vẫn là một vùng hoang dã.

Nhưng Tào Bằng lai nhìn thấy trong sự hoang dã vô tận này có ánh sáng vô hạn.

- Đại vương, Đại vương...

Ngay lúc Tào Bằng chuẩn bị lên ngựa trở về doanh trại, chợt nghe có tiếng người la lên.

Đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy một con vật cưỡi phi như bay đến, người trên ngựa là một viên tiểu tướng.

Là Tào Kỳ, tôn tử của Tào Tính.

Tào Kỳ ghìm ngựa trước Tào Bằng, nhảy từ trên lưng ngựa xuống.

- Sứ giả Trường An đến, mời Đại Vương tiếp chỉ.

Tào Bằng ngần ra.

Từ lúc hãn xuất chinh tới nay rất ít liên hệ với Trường An.

Mỗi lần tin chiến thắng truyền đi quay lại, hãn đều không hỏi đến. Nhưng sao đột nhiên lúc này lại có sứ giả Trường An đến đây?

Tào Bằng vội vàng mang theo người trở về đại doanh.

Sứ giả kia là người quen, Trung Thường Thị Việt Bàn.

Năm năm không gặp, Việt Bàn như già đi rất nhiều. Sau khi nhìn thấy Tào Bằng liền bước lên trước thi lễ vấn an.

- Việt Thường Thị, chúng ta là người quen cũ, đừng nhiều lễ nghi làm gì...Có phải Trường An xảy ra chuyện gì đúng không?

Việt Bàn nghe vậy lập tức lộ vẻ sầu bi.

Y gật gật đầu, hạ thấp giọng nói:

- Bệ hạ...không tốt rồi!

- Cái gì?

Tào Bằng hoảng sợ.

Tào Chương nay bao nhiêu tuổi?

Dường như còn chưa tới ba mươi...Độ tuổi này đang trong thời kỳ mạnh mẽ cường tráng, sao đột nhiên lại không tốt?

Việt Bàn khe khẽ thở dài.

- Trước đó bệ hạ chinh phạt Tôn Quyền, bị độc tiễn Sơn Việt làm bị thương.

Mặc dù có Nguyên Hóa tiên sinh trị thương nhưng vẫn không thể giải được hết độc dược...Sau khi về triều lại ngày ngày vất vả lao碌 giống như tiên đế năm đó. Trước thời điểm Đại vương truyền tin chiến thắng đến, nói là đã công chiếm Bắc hải, bắt Đinh Linh Vương làm tù binh, còn chém giết Kha Bĩ Năng, bệ hạ lúc ấy còn vô cùng vui vẻ, bày yến tiệc.. Trên bữa tiệc, bệ hạ còn nói:” Đinh Linh bị diệt là có thể đoàn tụ với Đại vương rồi. Nào ngờ vài ngày sau sức khỏe suy sụp, sau đó thì không dậy nổi, thần trí cũng không được tỉnh táo...” Thái Hậu và Chân Chiêu Nghi phải chịu những áp lực rất lớn. Hoàn Thái hậu và Nghiệp hầu không ngừng xui khiến bệ hạ truyền ngôi, cũng may bị Thái hậu ngăn cản...Thái hậu và Tuân thừa tướng sau khi thảo luận, cho rằng Đại vương phải mau chóng trở về Trường An, ổn định thế cục, nếu không Đại Ngụy nguy rồi.

Sắc mặt Tào Bằng lập tức thay đổi!

Hắn không nói hai lời, lập tức nói:

- Truyền lệnh của ta, Khổng Minh và Hiếu Trực đóng giữ Bắc Hai, dựng lên thành trì, củng cố thế cục. Hoàng Trung, Nghiêm Nhan, Sa Ma Kha, Triệu Vân lập tức điểm binh mã theo ta quay về Trường An.

- Cha, vậy còn con?

Tào Niệm nghe Tào Bằng nói sắp đi, lập tức nóng nảy vội vàng hỏi.

Tào Bằng giơ tay xoa đầu Tào Niệm, khẽ nói:

- Niệm nhi đi theo ta về Trường An.

Đã qua cửa ải cuối năm tiến vào tất niên.

Trong thành Trường An lại không hề có chút không khí vui mừng, lại bao trùm bởi không khí lo lắng.

Trời chưa tối nhưng cửa thành lại đóng chặt, bên trong hoàng thành thủ vệ nghiêm mật, lộ ra không khí xơ xác tiêu điều.

Tào Duệ rúc vào lòng mẫu thân.

Tuy không phải Chân Mật, mẹ ruột của cậu nhưng là mẫu thân sau khi cậu trở thành con thừa tự.

Hiện tại đã là năm Thái Bình thứ bảy, cũng chính là năm 220 Công Nguyên. Năm này vốn trong lịch sử, Tào Tháo sẽ chết, nhưng hiện tại, thi cốt của Tào Tháo đã không còn mà tồn tại vĩnh viễn tại Kê Minh Sơn, thủ hộ giang sơn Đại Ngụy.

Nhưng bánh xe lịch sử vẫn muốn trong năm này cướp lấy sinh mạng một vị đế vương.

Đó là Tào Chương!

Tào Duệ năm nay mười lăm tuổi!

Cuộc sống tại hoàng thất bảy năm khiến cậu quá trưởng thành so với đám bạn cùng tuổi.

Trong Tử Thân các, đèn dầu mờ mờ.

Biện phu nhân khóc thút thanh năm ngất mấy lần trên sập. Trên sập kia đang nằm một người...mặc miện phục đế vương, dung mạo an tường dường như đang ngủ. Người đó, chính là Tào Chương! Là người mà Tào Duệ gọi là đế vương phụ hoàng. Nhưng giờ phút này, Tào Chương vẫn không nhúc nhích, không còn tỉnh mẫn như trước nữa.

- Bệ hạ, con...sao con có thể đi như vậy!

Biện phu nhân khóc tham thiết, nước mắt ướt đầm quần áo.

Đó là một nữ tử số khổ, xuất thân ca kỹ, gả cho Tào Tháo, trước thì mất đứa con trai Tào Phi, sau lại mất đi phu quân Tào Tháo, mà nay lại mất đi đứa con yêu này. Những đả kích liên tiếp này khiến Biện phu nhân không thể nào chịu đựng tiếp nổi. Người đầu bạc đầu khổ tiền người đầu xanh, bà đã chịu đựng quá một lần rồi, nhưng hiện tại, bà lại phải chịu đựng một lần nữa...

Chân Chiêu Nghi cũng gào khóc không ngừng.

Bà vào Tào Chương nên duyên vợ chồng, vốn Tào Chương đã chuẩn bị lập nàng làm Hoàng hậu, không ngờ lại bị bệnh nặng không dậy nổi.

Mà Tào Duệ thì mở to đôi mắt đen nhìn Tào Chương.

Bên ngoài Tử Thần các, Ngô Ngạn cầm mâu đứng đó, mắt hổ trợn lên.

Ngô Ngạn năm nay mười chín tuổi, đã cao tám thước, vai hùm lưng gấu, dáng vẻ uy vũ.

Từ nhỏ lớn lên cùng Tào Duệ. Mà nay Ngô Ngạn đã trở thành thị vệ Hoàng thành, chuyên bảo vệ Tào Duệ.

Gã trời sinh thân lực, võ nghệ cao cường. Trong đám thị vệ Hoàng Thành được xưng là ""Mãnh hổ", không ai có thể địch được.

Ngô Ngạn biết giờ này khắc này gã cần phải xốc lại tinh thần.

- Thái hậu, xin hãy nén bi thương.

Bệ hạ băng hà, khó mà che giấu...Ngày mai khi triều sớm, tuyên bố trước thiên hạ.

Chân Chiêu Nghi nhẹ giọng khuyên giải an ủi, cuối cùng khiến Biện phu nhân tỉnh táo lại.

Từ sau khi Tào Chương bị bệnh, con cháu Tào thị lại bắt đầu ngóc đầu dậy. Tào Xung thì khỏi cần phải nói, y cùng với Tào Bưu, Thào Cư và Tào Vũ câu kết lẫn nhau, đã hình thành một phái thế lực; mà ngay cả Tào Thực, em ruột của Tào Chương cũng bắt chấp vội vàng ý chỉ năm xưa

của Tào Tháo mà trở về Trường An làm mưa làm gió...

Đối mặt với ngôi vị hoàng đế, huynh đệ ruột thịt cũng trở mặt thành thù.

Biện phu nhân cũng không biết nên phải làm thế nào cho phải.

Khi Tào Tháo còn sống từng nói:

- Tử Kiến không thể trọng dụng, Thương Thư lại quá bạc bẽo.

Nếu để Tử Kiến kế vị, thì giang sơn nguy rồi. Nếu để Thương Thư kế vị, thì con cháu khó sống...Chỉ có Tử Văn mới có thể đảm đương trọng trách.

Đáng tiếc, thiên hạ này mới thống nhất được hai năm thì Tào Chương lại đi!

Nếu Tào Chương có con nối dòng thì thôi..

Nhưng y lại chỉ có ba con gái, không có con trai, con trai duy nhất vẫn là Tào Duệ, con của Tào Bằng nhận làm con thừa tự của mình.

Vốn chiếu theo ý tưởng của Biện phu nhân, Tào Chương còn trẻ, sớm muộn gì cũng có con trai.

Nhưng không ngờ độc tiễn Giang Đông lại khiến y lập tức sức khỏe sa sút, tuy rằng sau khi trở về Trường An đã lâm hạnh không ít nữ tử nhưng trước sau không có kết quả. Điều này cũng khiến Biện phu nhân cảm thấy vô cùng khó xử.

Để Tào Thực kế vị?

Nhưng Tào Tháo từng nói, gã không chịu nổi trọng dụng.

Đối với những đứa con này, Biện phu nhân rất hiểu.

Ngâm tụng thi phú, Tào Thực tài học vô song, mà nếu luận thống trị thiên hạ, Tào Thực quá mức lý tưởng hóa, không làm đến nơi đến chốn

bằng Tào Chương. Tào Xung lại càng không cần phải nói! Nếu để gã kế vị, chỉ sợ con cháu Tào thị không có ai có thể được chết già. Mà người thừa kế hợp pháp duy nhất là Tào Duệ lại là được nhận nuôi để làm con thừa tự.

Điều này làm cho Biện phu nhân do dự.

Nhưng tin tức Tào Chương chết không thể giấu diếm.

Ứng cử viên thừa kế này cũng phải nhanh chóng tuyển chọn ra, nước một ngày không thể không có vua! Nếu để trống lâu dài, chắc chắn sẽ gây rung chuyển. Biện phu nhân quét ánh mắt về phía Tào Duệ đang ở trong lòng Chân Chiêu Nghi.

Đã thấy Tào Duệ tràn ngập nước mắt, trên mặt lộ vẻ đau đớn.

Vậy rốt cuộc phải lựa chọn thế nào đây?

- Linh Võ Vương nay ở đâu?

Chân Chiêu Nghi hơi sững sốt, hạ thấp giọng nói:

- Việt Bần đã đi ba tháng rồi...theo lý mà nói đã phải gặp được Linh Võ Vương. Tuy nhiên, nghe nói lần này Linh Võ vương lên phía bắc chinh phạt, mở rộng lãnh thổ quốc gia xa ngàn dặm, nghe nói là đang ở Bắc Hải gì đó...Muội nhớ rõ bệ hạ có ban thưởng Bắc Hải kia tên là Phúc Hải, cụ thể là cực kỳ xa xôi.

- Hấn...có về kịp không?

Chân Chiêu Nghi nhìn Tào Duệ ở trong lòng, đưa mắt nhìn Biện phu nhân.

- Nguyên Trọng, ở trong này cùng phụ hoàng con...Nương đã phái Trọng Long cùng với Bá Long, đoán chừng đã lập tức gặp rồi.

Bá Long chính là Tào Dương.

Mà Trọng Long chính là Tào Doãn, con trai của Bộ Loan, năm nay mười

sáu tuổi, lớn hơn Tào Duệ một tuổi. Năm ngoái đã giữ chức bàng Môn tư Mã Hoàng thành. Quan hệ giữa Tào Duệ, Tào Dương và Tào Doãn rất tốt, mặt khác còn có Khương Duy là Tư Mã Thành Môn cũng vô cùng thân thiết. Ngoài ra, thân cận của Tào Duệ còn có Phó Đô, năm nay mười bốn tuổi. Trường An Lệnh Đặng Ngải, năm nay hai mươi tuổi, Tư Mã Thành Môn Đặng Toàn, năm nay mười bốn tuổi...

Đương nhiên, giờ phút này còn có Ngô Ngạn làm thủ hộ bên ngoài đại điện.

Tào Duệ gật đầu lặng lẽ lên bên long sập ngồi xuống. Cậu vươn cánh tay nhỏ bé dếm tấm nệm tơ lụa màu vàng tươi dưới người Tào Chương.

Chân Chiêu Nghi và Biện phu nhân nhìn thấy khẽ khàng gật đầu.

- Hôm qua Đại Đô đốc Tử Liêm trình báo, Linh Võ Vương mười ngày trước đã đến Quy Tư, đoán chừng đến Trường An ít nhất hơn mười ngày nữa.

Vấn đề là, Lâm Truy Hầu và Nghiệp hầu cũng không cho chúng ta thời gian.

Thái hậu phải sớm chuẩn bị sẵn sàng, nếu không sáng sớm ngày mai, một khi bệ hạ....thì triều đình chắc chắn sẽ hỗn loạn.

- Việc này...

Biện phu nhân do dự.

Sau một lúc lâu, bà hạ giọng nói:

- Nguyên Trọng thích hợp không?

Chân Chiêu Nghi cắn môi:

- Nguyên Trọng đăng cơ, tỷ muội ta có đường sống, nếu Thương Thư đăng cơ, chỉ sợ người trong cung An Nhạc kia sẽ không để tỷ muội ta sống yên. Tuy nhiên, muốn Nguyên Trọng đăng cơ cũng vô cùng khó khăn.

Biện phu nhân trầm ngâm không nói.

Bóng đêm thâm trầm, bỗng dưng hạ nổi lên mưa nhỏ.

Biện phu nhân giật mình lạnh toát, đột nhiên hạ quyết định, cắn răng nói:

- Bất kể như thế nào cũng phải chờ được Linh Võ Vương trở về.

- Vậy cứ theo thế.

Chân Chiêu Nghi thâm thở phào.

Đúng như Chân Chiêu Nghi dự đoán, tin tức Tào Chương chết không thể giấu diếm.

Ngày hôm sau, cùng với tiếng đồng chiêng trong hoàng thành vang lên, cũng là tin tức Tào Chương quy thiên được chiêu cáo. Ngay lập tức, Trường An đại loạn.

Cũng may có đám người Tuân Úc, Quách Gia nên đã nhanh chóng ổn định thế cục.

Lập tức lễ tang Tào Chương được bàn bạc thỏa đáng, cũng thiết lập linh đường trong Hoàng thành.

Tào Chương đã chết, ai có thể tiếp nhận ngôi vị Hoàng đế?

Tào Chương không có con trai, chỉ có một đứa con thừa tự....Mà con cháu Tào thị sao có thể trơ mắt nhìn Tào Duệ lên ngôi vị Hoàng đế?

Vì thế cùng ngày, Tào Thực đã đưa ra nghi vấn tại cuộc họp trong triều.

Có lẽ y nghĩ, Biện phu nhân nhất định sẽ đẩy y đi ra, nhưng có một câu kia của Tào Tháo, dù thế nào thì Biện phu nhân cũng không thể không đồng ý.

- Nay bệ hạ băng hà, nước một ngày không thể không có vua.

Tiên đế từng có chiếu, Lâm Truy hầu làm Tiêu Dao hầu gia... vậy chẳng phải đã quên Lâm Truy hầu rồi sao? Bản cung nghĩ, Nghiệp hầu năm nay hai mươi bốn tuổi, đúng là thời kỳ tinh lực tràn đầy. Huống hồ hần và bệ hạ là huynh đệ, để hần lên ngôi vị Hoàng đế cũng là thích hợp. Không biết các đại nhân nghĩ như thế nào về tiến cử của bản cung?

Hoàn phu nhân còn chưa dứt lời, đã thấy Tào Bưu nháy ra.

- Để Ngũ hoàng huynh tiếp nhân ngôi vị Hoàng đế là thích hợp nhất... Bản hầu cũng đồng ý, người nào phản đối?

Tào Bưu này khôi ngô, tướng mạo khá giống Tào Tháo.

Đôi mắt sắc bén, khuôn mặt ngăm đen, lộ ra sát khí nồng đậm.

Văn võ cả triều đều im miệng không nói.

Tuân Úc khẽ mỉm cười:

- Lời Bộc Dương hầu nói rất có lý...Tuy nhiên thi cốt bệ hạ chưa lạnh mà đã nóng lòng tuyển chọn người kế vị, sợ rằng bất kính với bệ hạ. Còn nữa, ai kế vị, không phải lớn giọng là có thể quyết định. Chuyện này, tốt nhất là thảo luận thật ổn thỏa, đừng vì vậy mà làm hỏng mất hòa khí.

Tiên đế đặt nặng nhất là việc này.

Tào Bưu lớn tiếng lại bị Tuân Úc không đến nơi đến chốn đâm một câu, lập tức giận dữ.

Gã định phát tác lại bị Tào Xung ngăn lại.

- Lời thừa tướng nói rất có lý, tuy nhiên mẫu hậu vừa mới nói, nước một ngày không thể không có vua.

Nếu không thể sớm tuyển ra người kế nhiệm, chỉ sợ người trong thiên hạ bất an... Cho nên bản hầu nghĩ vẫn nên tuyển chọn người thích hợp

ra trước để ổn định lòng người. Dù việc đăng cơ chậm chút chắc cũng không vấn đề gì lớn.

Hai gò má Tuân Úc hơi hơi co giật.

Nhưng trên mặt vẫn mang nụ cười thản nhiên như trước.

Ông quay sang nhìn Quách Gia, Quách Gia lập tức hiểu ý.

- Nghiệp hầu nói có lý, nhưng khi tiên đế băng hà từng ủy thác cho linh võ vương.

Nay bệ hạ bất hạnh ra đi, việc chọn người kế nhiệm tốt nhất vẫn nên đợi Linh võ vương trở về rồi quyết định sau.

Sắc mặt Tào Xung lập tức thay đổi.

Y theo bản năng nhìn sang Tào Duệ, trong mắt lộ vẻ hung hãn.

Tào Duệ theo bản năng co rụt lại thân mình, nhưng khi cậu nhìn sang đám người Tào Dương thì lại lập tức lấy được dũng khí.

- Nghiệp hầu, vì sao người lại ở Trường An?

- Hả?

- Ta nhớ rõ, phụ hoàng từng có chiếu, không có ý chỉ thì Nghiệp hầu không được trở về Trường An.

Mẫu hậu, phụ hoàng có chiếu cho Nghiệp hầu về đô không? Nếu không có, Nghiệp hầu đã kháng chỉ không tuân...

Giọng nói non nớt vang dội trong điện.

Ánh mắt Tuân Úc sáng lên, trong lòng âm thầm khen ngợi.

Mà sắc mặt Tào Xung thì lạnh lẽo, hung tợn trừng mắt với Tào Duệ.

Tào Bưu thì giận tím mặt:

- Tiểu tư miệng còn hôi sữa, nơi đây để người làm càn sao?

Gã đứng thẳng người lên đi nhanh về phía Tào Duệ.

Đám người Ngô Ngạn, Tào Dương, Tào Doãn, Khương Duy lập tức dàn hàng chặn Tào Bưu:

- Bộc Dương hầu, ngươi muốn gì?

Tào Duệ cũng đứng lên, lạnh lùng nói:

- Bộc Dương hầu, phụ hoàng thi cốt chưa lạnh, ngươi ở đây làm càn, không biết tội sao?

Đám nhỏ đồng lứa giao phong khiến Hoàn Phu nhân không thể xen vào nói.

Mà Biện phu nhân và Chân chiêu nghi cũng không nói được một lời.

Tào Bưu cả giận nói:

- Đám tiểu tử dám ăn nói vô lễ như thế? Mỗ gia làm càn đó, ai trị được tội danh của ta?

Còn chưa dứt lời, chợt nghe bên ngoài đại điện vọng đến giọng một người.

- Không ai trị được ngươi, nhưng ta có trị được ngươi không?

Nói xong, thấy một người sai bước đi vào đại điện.

Ở phía sau hẳn, Việt Bàn nhắm mắt theo đuôi.

Hơn trăm võ sĩ danh thân khoác kim giáp, cầm giáo dũng mãnh vào điện. Cũng có hai vị hai tướng quân, cả hai người cầm thanh hoành đao, long hành hổ bộ, sát khí kinh người. Hai vị lão tướng đi vào đại điện, đứng hai bên.

Mà người kia sau khi nói xong đi nhanh vào đại điện, cúi đầu xuống linh cữu trong điện, thất thanh khóc lên.

- Bệ hạ, thân nhanh đuổi chậm đuổi, vẫn chậm một bước.

Người này vừa xuất hiện, quần thần trong đại điện lập tức xôn xao.

Mà Tuân Úc, Quách Gia thì lộ vẻ vui mừng, nhìn nhau, vội đứng dậy tiến ra đón:

- Linh võ vương, sao tới nhanh như vậy?

- Để chạy về Trường An, ta đã chạy ba con hãn huyết bảo mã.

Hừ hừ, đừng cho rằng một Tiêu Quan có thể ngăn trở đường về của bốn vương.

Bốn vương muốn tới Trường An, chỉ những quan úy nho nhỏ sao có thể ngăn trở! Thái hậu, nay bệ hạ băng hà, thật là đột ngột. Vừa rồi Nghiệp hầu nói “Nước một ngày không thể không có vua”, bốn vương thừa nhận sâu sắc. Bệ hạ dù chưa lập đích (con trưởng), nhưng cha chết con kế thừa, hoàn toàn là chính đáng. Thần tiến cử Võ công hầu Tào Duệ, chur vị đại nhân, ai tán thành, ai phản đối?

Người tới, đúng là Tào Bằng.

Từ sau khi nhận được tin tức, Tào Bằng ngày đêm lên đường chạy về Trường An.

Trên đường tuy có những trở ngại nho nhỏ nhưng như lời Tào Bằng nói: Ta muốn đi, ai cản được ta?

Tào Bằng này đột nhiên xuất hiện khiến cả triều đình lập tức nảy sinh biến hóa.

Đám người Tào Bưu lúc trước còn hống hách thì nay lập tức chấm dứt. Tào Bằng phong trần nhưng không hề làm giảm đi khí thế vô biên của hãn. Mắt hổ nhìn khắp đại điện, quần thần lập tức ngậm miệng, tất cả lặng ngắt như tờ.

Ánh mắt Tào Duệ lập tức đỏ lên!

Cha!

Cha cậu cuối cùng đã về.

Hai người Tuần Úc và Quách Gia nhìn nhau, chợt đứng dậy nói:

- Võ Công hầu tuổi trẻ thông minh, xác thực là người kế nhiệm thích hợp.

Mà Hạ Hầu Đôn ở bên cũng đứng dậy:

- Ngoài Võ công hầu ra không ai có thể kế nhiệm.

Hạ Hầu Uyên nói:

- Võ công hầu, đích xác thích hợp.

- Linh võ vương đề cử, cũng là trong suy nghĩ của thần.

Tào Nhân dứt lời nhìn Tào Bằng cười cười, rồi nhắm hai mắt lại.

- Võ công hầu thích hợp nhất!

Tiền tướng quân Từ Hoảng nói.

- Thần đồng ý.

Trần Quần mở miệng.

Trên đại điện luôn luôn tồn tại một bên yên lặng không lên tiếng, bất chợt Diển Vi đứng ra, lớn tiếng:

- Tiên đế truyền ngôi vị cho bệ hạ, mà bệ hạ lại là con của tiên đế; nay bệ hạ băng hà, đương nhiên truyền cho con nối dòng, tại sao lại nói huynh chết đệ kế thừa? Hay là người Trung Nguyên ta học theo người Hồ kia...chẳng phải ngay cả mẹ già cũng phải đi theo? Vậy thì còn ra

thể thống gì nữa! Võ công hầu là thích hợp nhất, Trọng Khang nghĩ sao?

Điền Vi nói năng lẫn lộn.

Ông ta nói vậy đã liên quan đến văn hóa truyền thống.

Hoàn phu nhân mặt đỏ bừng, cảm tức nhìn Điền Vi.

Tuy nhiên Điền Vi lại không thềm để ý.

Hứa Chủ giải giải đầu:

- Quân Minh nói năng thật thô bỉ, đã bao năm đọc sách mà vẫn không ra thể thống gì.

Tuy nhiên lời người vừa nói cũng rất có lý.

Bệ hạ rõ ràng có con nối dòng, vì sao Chư quân lại không thấy?

Hừ, có phải các người không biết xấu hổ?

Trong lòng quần thần tức giận mắng: “Chẳng phải vừa rồi người cũng rứt đầu đó sao, lúc này Linh Võ vương trở lại thì người nhảy ra. Người nhảy ra thì thôi, lại còn kéo chúng ta vào theo, chẳng phải khiến Linh võ hầu hiểu lầm sao?”

Hổ Si này đối nhân xử thế đúng đắn.

Tào Xung ngây ngốc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Những đại thần lúc trước tỏ vẻ ủng hộ gã kế vị, nay xuất hiện Tào Bằng thì lập tức thay đổi chủ ý.

Năm năm!

Tào Bằng rời xa Trường An năm năm, nhưng thanh danh vẫn như trước.

Danh tiếng Tào Diêm vương năm xưa vẫn oai chấn không ai sánh nổi.

Mà lần này hẳn đến, đám nhân mã lúc trước vẫn không tỏ vẻ gì mà nay gần như sắp xông ra hết.

Đúng vậy, Tào Bằng nhìn như đơn độc mà đến.

Nhưng trong Trường An môn sinh vô số.

Giáo úy Thành môn Quách Hoài, xuất thân môn hạ của hắn; Giáo Úy Việt Kỳ Vương Bình, Giáo úy Xạ Thanh Trương Nghi cũng đều là môn hạ của hắn. Còn có đám người Chấp Kim Ngô Ngô Xán cùng với các Thái Thú, Đại đô đốc...tản mát ở khắp nơi, mà ngay cả thân tín của Tào Chương là Hoàng Quyên, Trịnh Độ, Lưu Ba, Trương Nhâm cũng đều tán thành sự tiến cử của Tào Bằng, loại uy vọng này kinh người đến mức nào?

Không phải là trước đó bọn họ không chịu tỏ thái độ, mà là bọn họ chưa rõ thái độ của Tào Bằng.

Tào Bằng tiến lên vái chào Biện phu nhân:

- Thái hậu, nước một ngày không thể không có vua! Mời Hoàng tử đăng cơ, đã định lòng người.

Biện phu nhân thấy cục diện như vậy, làm sao không hiểu tình trạng này?

Đúng vậy, Tào Bằng không ở Trường An, nhưng liên hệ giữa Tào Bằng và Trường An chưa từng bị đứt đoạn.

Đúng lúc này, Đặng Tắc tiến đến đại điện.

Ông mang theo một bản danh sách, mặt trên là tất cả những đại thần đã đồng ý ủng hộ lập Tào Xung.

- Thần đã tìm và tịch thu trong những nhà này, phát hiện Nghiệp hầu giả mạo chỉ dụ vua, nên đặc biệt đến xin Thái hậu định đoạt.

Giả mạo chỉ dụ vua?

Vậy chẳng khác nào tạo phản.

Mặt Tào Xung hết xanh lại trắng bệch, nửa ngày nói không nên lời nói.

Sau một lúc lâu, gã đột nhiên mỉm cười!

- Linh võ vương, người định xử trí ta như thế nào?

- Hai chữ xử trí không hỏi hơi quá...Nghịch hầu chỉ bị người khác xui khiến mới có hành động ngày hôm nay. Khi tiên đế còn sống mong muốn nhất là trong nhà không loạn. Thần không dám xử trí nghịch hầu, chỉ xin Nghịch hầu di giá đến quận Phù Dư, trấn nhiếp đám dị tộc đạo chích, chẳng biết có được không?

Phù Dư?

Nơi hoang dã kia!

Tuy rằng mấy năm nay phát triển biến hóa không ít, nhưng cũng là nơi nghèo lạnh khủng khiếp.

- Không thể!

Hoàn phu nhân kêu to, đứng dậy muốn ngăn trở.

Đã thấy Tào Xung lộ vẻ sầu thảm cười:

- Mẫu thân muốn con chết ư?

Mẹ không muốn con đi Phù Dư, thì con chỉ có con đường chết thôi...

Gã đột nhiên xoay người, nhìn Tào Bằng, sau một lúc lâu hạ giọng nói:

- Thầy, nếu năm Kiến An thứ chín, Xung bệnh vực lẽ phải thì sẽ có kết quả gì?

Tào Bằng ngây ngẩn cả người!

- Thương Thư, nếu người bệnh vực lẽ phải, thì không phải là Thương

Thư.

Nói những lời này còn có tác dụng sao?

Tào Xung cười thắm một tiếng, xoay người rời khỏi đại điện.

Còn Tào Thực thì sắc mặt tái nhợt.

Tào Bằng nhìn mọi người trong đại điện, hít sâu một hơi, bước đến bên cạnh Tào Duệ, vươn tay:

- Mời Võ công hầu dâng cơ!

Bàn tay nhỏ bé kia được bàn tay to lớn nắm chặt.

Trong đầu Tào Duệ đột nhiên hiện ra lời nói đêm trước khi rời khỏi Trường An vào năm năm trước.

“Con, bất luận như nào, con cũng là con ta. Cha dù thế nào cũng sẽ không để con chịu thiệt thòi ảm ức. Nếu con bị thiệt thòi, cha sẽ không ngại ngàn dặm xa xôi cách trăm núi ngàn sông đến bên con, làm chủ cho con.

Cha không hề gạt mình!

Tào Duệ muốn khóc nhưng biết lúc này không thể khóc.

Cậu theo Tào Bằng đi lên ngọc bậc, đến trước ghế rồng.

- Mời bệ hạ dâng cơ.

Tào Bằng ở một bên, cúi người thi lễ.

Văn võ cả triều đồng thời hô to:

- Mời bệ hạ dâng cơ!

Tiếng hô âm ỉ khiến Tào Duệ giật mình.

Nhưng khi cậu thấy Tào Bằng đứng bên dưới ngọc bặc, còn có đám người Tào Dương, Tào Doãn, Khương Duy, Ngô Ngạn khom mình thì lễ thì tâm trạng bối rối lập tức ổn định: 'Ta có cha ở đây, cần gì phải e sợ?

Tào Duệ học theo dáng dấp Tào Bằng, hít sâu một hơi, ngồi vào ghế rồng, trầm giọng nói:

- Các khanh, bình thân!

**

Một trận rung chuyển đã hóa vô hình từ lúc Tào Bằng trở về.

Tháng giêng năm Thái Bình thứ bảy, Tào Duệ đăng cơ, xưng là Hoàng Đế Ngụy Chiêu Văn!

Tào Duệ thay đổi năm Thái Bình làm niên Đại Chính, sắc phong văn võ bá quan, cũng hạ lệnh đặc xá thiên hạ.

Năm Đại Chính thứ hai, Phù Dư hầu Tào Xung chết bệnh, hưởng thọ hai mươi lăm tuổi.

Có người nói, Tào Xung buồn bực mà chết; cũng có người nói, Tào Xung là chết vào tay Tào Bằng...Mọi lời đồn đại khó có thể phân biệt rõ.

Tuy nhiên ở cùng năm, Hoàn phu nhân xuất gia ở trong hoàng thành.

Tận đến mười năm sau mới bệnh chết trong Lang Gia Cung mà Tào Duệ xây cho bà. Sau khi chết, lăng mộ Hoàn phu nhân được xây dựng bên cạnh huyệt mộ của Tào Xung, lịch sử gọi là Võ Hoàng Hậu. Ba năm sau, Biện phu nhân hoẵng (thời xưa gọi chư hầu hoặc các quan to chết là hoẵng) tại An Nhạc Cung, lịch sử gọi là Văn Hoàng hậu, táng bên cạnh lăng mộ của Tào Tháo.

Năm Đại Chính thứ ba, Lã Hán quy thuận đem uy vọng của Tào Duệ càng ngày càng cao.

Tào Duệ thiết lập sáu quận tại Lã Thị Hán quốc, sau đó phong Quốc chủ Tào Niệm của Lã Thị Hán quốc làm làm Hàn Hầu...

Tổng thể mà nói, trong vòng mười lăm năm đầu Đại Chính, trên triều đình Đại Ngụy muôn hình vạn trạng, bưng bưng sức sống.

Tào Bằng được phong làm Ngụy võ vương, thường trú Trường An.

Tuy nhiên, hắn chưa hề can thiệp vào triều chính, đại đa số thời gian đều sống cùng với cha mẹ vợ con.

Năm Đại Chính thứ mười lăm, Trương thị và Tào Cấp cùng chết.

Tào Bằng mượn cơ hội này từ đi chức Đại tướng quân, đưa linh cữu cha mẹ trở về núi Trung Dương tại Nam Dương, an táng cha mẹ trong núi Trung Dương. Cũng chính trong năm này, Ngụy Văn Đế Tào Duệ chính thức phế chức Thừa tướng, thiết lập Nội Các.

Cùng năm, Tào Duệ sửa niên hiệu Đại Chính thành Đại Thống, bắt đầu một cuộc cải cách hoàn toàn mới.

Lúc này triều đình Đại Ngụy nhiều thế hệ trước đã quy ẩn.

Tuân Du và Trình Dục lần lượt chết bệnh, Giả Hủ và Tuần Úc, cũng tùy theo quy ẩn. Năm mưu chủ năm xưa của Tào Tháo, chỉ có Quách Gia còn thượng triều nhưng rất ít hỏi đến chính vụ. Mà Gia Cát Quân, Bàn Thống, Bộ Chất và các nhân viên liên qua đều đi vào trung tâm triều đình. Tào Dương và Khương Duy qua ba mươi tuổi cũng đi vào trung tâm triều đình.

Năm sau, Thái Diễm chết bệnh...

Thời gian cực nhanh, chớp mắt lại là mười năm.

Cùng với chính quyền Đại Ngụy được củng cố, Tào Duệ đã tại vị được hai mươi lăm năm.

Từ một hoàng đế non nớt trở thành minh chủ nắm quyền triều cương. Cũng chính tại một năm này, Tào Duệ chính thức lập Đạo giáo làm quốc giáo, mở ra một trang mới hoàn toàn cho Đại Ngụy.

Mà một năm này, Tào Bằng sáu mươi tuổi!

- A Phúc, có đôi khi muội suy nghĩ, rốt cuộc huynh là ai?

Một con hải thuyền long cốt to lớn vượt sóng trên biển.

Hoàng Nguyệt Anh dựa vào Tào Bằng, nhìn đám phu nhân Bộ Loan đang chơi mạt chược phía sau, vui đùa âm ỉ.

- Ta?

Tào Bằng nghe vậy ngân ra, đùa vui nói:

- Ta không phải là...phu quân của muội thì có thể là ai?

- Nhưng muội vẫn cảm thấy trên người huynh có vô số bí mật.

Huynh biết không? Chính những vẻ thần bí này của huynh đã khiến thiếp thân tò mò, bởi vì tò mò mới gả cho huynh. Nhưng đến hiện tại thiếp thân vẫn không nhìn thấu huynh. Bởi vì trên người huynh vẫn tràn đầy thần bí như trước.

- Nhìn không thấu, vậy là nói muội không đủ cố gắng.

Không sao, năm nay ta mới sáu mươi tuổi, chúng ta vẫn có đủ thời gian để muội tìm hiểu, ha ha...!

Tào Bằng nói xong, không kìm nổi cười ha hả.

- Vương gia, mau nhìn?

Ngay lúc Tào Bằng ngửa mặt lên trời cười to, chợt nghe có người hét to.

Theo ngón tay người kia chỉ, từ xa có một đội tàu chậm rãi đi đến.

- Là thuyền của Đổ tướng quân!

- Thật sao? Chẳng lẽ Đổ tướng quân đã đánh thắng đảo Phù Tang sao?

- Chắc là như thế...đó chỉ là man di, sao có thể là đối thủ của Đổ tướng quân? là Đổ tướng quân đối thủ? Hơn nữa, còn có Phó tướng quân và Khương Duy tướng quân, man di này sao có thể thắng được?

Tào Bằng mỉm cười! Hắn quay đầu nói với Hoàng Nguyệt Anh:

- Trước đây Bá Ước gửi thư nói nữ vương Ti Di Hô người Uy kia bị bắt làm tù binh...Chắc là đại thắng trở về, chúng ta đi nghênh đón, đồng thời xem bộ dạng nữ vương người Uy kia như thế nào?

Hoàng Nguyệt Anh trừng mắt:

- Muốn xem người ta xinh đẹp ư?

Tào Bằng ngẩn ra, cất tiếng cười to.

Hắn ôm Hoàng Nguyệt Anh đã không còn vóc người thon thả nữa, nhìn các phu nhân đằng sau, hạ thấp giọng nói:

- Dù phu nhân của ta có qua hai mươi năm nữa vẫn hấp dẫn hơn trăm ngàn lần so với nữ tử ngoại tộc kia.

Một câu nói này khiến Hoàng Nguyệt Anh đỏ mặt, lộ ra dáng vẻ của cô gái trẻ.

Bất chợt, Tào Bằng lại nhớ tới ngày mưa phùn lá lướt đó...trên con đường hẹp dài, nàng cầm trong tay một cây dù trúc, đứng ở giữa phố, gọi to:

- A Phúc!

Cánh tay ôm Hoàng Nguyệt Anh siết chặt hơn!

Tào Bằng lẩm bẩm:

- Ta ở đây, ta ở đây!

LINK Truyện:

Tào Tặc <http://truyenhh.com/doc-truyen/tao-tac-3265601.html>

LINK Chương này:

Chương 731: Sau cơn mưa trời lại sáng <http://truyenhh.com/doc-truyen/tao-tac-3265601/chuong-733.html>